

Nr 7.

Ankom till riksdagens kansli den 11 februari 1916 kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående förbud mot jakt å sön- och helgdag.

Närvarande: herrar Lindhagen, Trana*), Söderbergh, Rogberg, Alexanderson, greve Spens*), Hult, von Sydow, Köhlin, Schotte, Lindqvist i Stockholm, Pettersson i Bjälbo, Persson i Norrköping, Gustafsson i Örebro, Holmdahl*) och Igel.

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Till lagutskottet har hänvisats en i andra kammaren av herrar N. Gust. Åkerlindh, C. O. Svensson och E. Eurén väckt motion, nr 49, däri motionärerna på de i motionen anförda skäl hemställt, att riksdagen »ville besluta om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning och förslag om förbud för jakt på sön- och helgdag, samt för riksdagen framlägga förslag till ett sådant förbud».

Till stöd för den i motionen gjorda hemställan hava motionärerna anført:

»Bland de naturtillgångar, som vårt land äger, utgör tillgången på vilda djur, som äro till människoföda lämpliga, en, som icke kan nog värderas. Deras kött är ju bland de läckraste rätter, som kunna erhållas. Tillgången på dessa djur synes märkbart hava i hög grad de senare åren minskats. Orsakerna därtill torde vara flera, men en av dessa är nog säkert i stor utsträckning bedriven tjuvjakt. Många gånger sker även sådant tjuvskytte under förbjuden tid. Strängare kontroll vore säkert av nöden. Ett medel, som säkert skulle vara mycket effektivt, vore att införa förbud för all jakt på sön- och helgdag och straffa överträdelse härav med höga böter.

Söndagsjagandet är ovärdigt ett kristet folk och sårande för den känsla, som omfattar sabbaten med andakt och vill fira den som en vilodag. Och det gör ett pinsamt intryck, att under gudstjänsttid se jägare och hundar omkring gudstjänstlokaler och hem.

Bihang till riksdagens protokoll 1916. 9 saml. 4 häft. (Nr 7—8.)

De som innehava jakträtt kunna säkerligen jaga på andra dagar.

Den mesta tjuvjakten bedrives på söndagar; då skola alla möjliga människor, som kunna erhålla en bössa, och kunna bära den, springa omkring i skog och mark, skjuta och såra, förstöra och oroa djuren. Ofta ligga dödsskjutna älgar, som få ruttna, och mycket stora värden av skogsvilt förstöras på detta sätt, till stor förargelse för djurvännerna, men även till stor skada för landet och folket i sin helhet.

Dessa söndagsjakter stanna dock ej härvid, att djuren få sitta emellan, utan även människorna få icke hava sin rörelsefrihet på denna dag. Den som vill gå ut i skog och mark och hela veckan förut varit bunden vid sitt arbete, men den dagen vill hämta sig frisk luft, skall då vara i fara för jägares kulor. De mesta och största jaktolyckorna ske även på söndagar. Mången, som följde med för nöjes skull, kom tillbaka, till sorg för de sina, som död. Tidningarnas spalter vittna att detta är sanning, och detta kan säkert i hög grad inskränkas och vårt lands skogsvilt skyddas, om förbud för jakt på sön- och helgdagar införes.»

*Utskottets
yttrande.*

Motionärerna hava riktat sig mot de s. k. »söndagsjägarna» och påkallat åtgärder med anledning av de olägenheter, som söndagsjakten medför. Utskottet får villigt medgiva, att åtskilliga missförhållanden i detta avseende förekomma, och att det vore önskligt, om något kunde åtgöras för att undanröja desamma.

Däremot kan utskottet ej biträda det av motionärerna förordade botemedlet eller förbud för jakt på sön- och helgdag. En sådan åtgärd skulle alltför mycket råka i strid med allmänhetens vanor, behov och föreställningssätt. Olägenheternas avhjälpande, i den mån det under nuvarande förhållanden kan ske, måste säkerligen sökas på andra vägar.

Utskottet hemställer därför,

att motionen icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 11 februari 1916.

På lagutskottets vägnar:

CARL LINDHAGEN.